

Fekete Vince

Halálgyakorlatok

[RINGLISPÍL]

1

Valahol otthon lenni, abban az időben,
abban a saját időben, kinyújtott,

elnyújtott időben, ami nincs, csak volt, de
mégis azt szeretnéd, hogy legyen, mert szorít,
présel *Ez az idő, és*

félő, hogy már a kötőszavak sem lesznek, mire
hazaérsz, hova haza?, abba a múltba, az övébe,
a tiedbe, a gyerekkorodéba, ahol ott van még

nagyanyád, a *kicsikonyhában* sürgölődik,
nagyapád küszködik a hatalmas kövekkel,
vésők hangja, fémek pengése, kalapács
ütemes keccgése, ott van fiatal anyád és

apád is, gép kattan, mindketten ünnepesben,
a szomszéd udvarán, ahová átcsalogatta őket
a fényképész –

fáradtságos út, fájdalmas, háborús elindulás,
hova érkezel?,
mert fáradtságos megérkezni is, aztán ideig

megint nem elmenni, otthon lenni abban
a faluban, abban az iskolaszagban, a
petróleummal, fűrészporos *gázzal* felsöpört,
olajfestékkel lemázolt gyermekkorodban –

hol vagy, lélek, merre lettél, hol talállak, *hol*
a te üdvösséged, kérdezem, mert hiányzik
belőlem a jelen, az itteni jelen, csak múlt van,

mint anyámban is, aki hosszadalmas út után vár,
mindig vár a már csak látogatóra, a már csak

vendégre, erre az *ismerős idegenségre*, és azt
kérdi, boldog vagy, fiam?

2

boldog vagy, fiam? világos pillanat,
meg kell becsülni, vajon honnan jön,

honnan emelkedik ki, hogy aztán
megint visszazuhanjon végleg ebbe a
rettenetes mélységbe?

3

tudod, én minden nap imádkozom, vallásos
vagyok, hiszek Őbenne, járok a házába,
köszönöm neki, hogy vagytok ti nekem,
köszönöm a

harminc éve meghalt apátokat, köszönöm,
hogy szeretni tudtam, köszönöm ezt a
nem múló szerelmet, még irántuk is,

mert engem nem engedtek iskolába,
dolgozni kellett, de most már nem haragszom
rájuk, senkire sem haragszom, megbékéltem

mindennel, és hálás vagyok, hogy
élek, s hogy meghalok, és lelkem forog majd
az örökkévalóságban, mint a ringlispíl –

4

röpke, világos pillanat, percnyi erő,
összesűrűsödés, majd széthull
ez a percenetre összeálló világ, elfogy,

kerengenek az időtlenségben a szavak, az
elhagyottak, ottmaradók üres bánata
a homályosodó szemben, magányban elszürkülő,
kiürült, holtüres idő...

[ÖRDÖGHALAK]

Micsoda mély tengerfenéken fekszenek
a szavai, rajtuk a tér és az idő
keresztmetszete,

mint valami hieroglifák,
csak éppen ő nem tudja megfejteni már
őket, nem tudja felébreszteni
ezeket a szunnyadó

élőlényeket, nem támadnak
fel már soha, nincs több életük, némák,
fenyegetők, hiába szólongatja

kérdéseivel, mert nem felelnek,
nem láthatóak, sötétek, élettelenek,
elszökött belőlük a dolgok
értelme, üzenete,

nincs is üzenetük, nem mondanak semmit már
senkinek, neki sem,
hiába élt velük annyi

évtizeden át, felismerhetetlenek, nem hívhatja
elő semmiféle ördögös technikával,
nem is próbálkozik, illetve igen, de nem

sikerül, sem ma, sem holnap, holnapután
még úgy sem, tegyél le, mondjál le
róluk, mondaná, de szakad meg a szív

a fájdalomtól, hiszen hogy mondhatnál le
róluk, akiket legjobban szerettél,
próbálkozol inkább, kapargatod a

kérgüket, hámozni próbálsz őket,
de minek, rájössz, sikertelen minden
fáradságos munkád, nem tudod kiváltani

magad már az idegenségből, szavaid otthona
a mély, a hideg-rideg sötét, kétszáz méterrel
az óceánok felszíne alatt az ultrafekete bőr

által kibocsátott ultrafekete fény, mint a
 prédaállatoké, amit a vadászó halak, a kutató-
 kereső értelem nem képes
 megvilágítani, mert

bőrük a fény 99,96 százalékát elnyeli, és
 egyetlen fény sem tud
 menekülni ebből az anyagból,

az anyag lényegében láthatatlanná válik
 az emberi szem számára, a háromdimenziós
 tárgyak kétdimenziósnek tűnnek, így jól

elrejtőzhetnek a környező
 feketeségben –

[TÁVOZÓ TE]

Falusi szúnyoghálós ajtók nyáron, szakadozott,
 behorpadt, áthatolhatatlan hálóikkal, félhomály
 és kinti világosság határán, mint most a test is.

Ki belül vagy, nem a tiéd, aki kívülről tekintesz rá,
 szintén nem az. De mindig az a ház van a szem
 előtt, udvar, bokrok, fák, kút, kerti asztal, pad.

És a bent, szekrény, ágy, székek, asztal valami
 csökkent félhomályban. Ingázni akar köztük a
 lélek, két otthontalansága között, mint hömpölygő

felhőmozgás a medence, egy hatalmas üres edény
 körül, ami az életed volt, fölötte a kusza felhők, a
 szél, eső, napsütés, és egy idegen, aki Ő. Vagy én.

Weeber Luca Borbála

Hajónaplók

Mire minden ismert szárazföld
 átbillen a láthatáron, elválasztom
 testem az azt körülvevő anyagtól,
 mintha lenne bennem bármi
 megkülönböztethető.